

Η προς φοιτητές Επιστολή

Βλάσης Κ.

Δεν ήρθατε στο ραντεβού. Γιατί;
Δέκα χρόνια μετά την εφαρμογή του Νόμου Πλαισίου, και η θεσμοθετημένη συμμετοχή σας που ήρθε σαν δικαίωση των αγώνων σας, δε φαίνεται να έχει γίνει Πράξη.

Όπως γνωρίζετε, μακρά είναι η παράδοση κοινών αγώνων φοιτητών και καθηγητών για τη δημοκρατία και την πρόοδο, ήδη από την περίοδο της επτάχρονης δικτατορίας του 1967. Σήμερα όμως, δε θα ήταν υπερβολή αν σας έλεγα ότι έχουμε παράλληλη πορεία, ενώ οι αμοιβαίες επαφές μας είναι μάλλον τυπικού χαρακτήρα, περιοριζόμενες στα μαθήματα, τα εργαστήρια και τις εξετάσεις.

Φταίει άραγε το Φοιτητικό Κίνημα που εφησυχάσε; Μήπως φταίμε εμείς οι Διδάσκοντες, επειδή δεν πελάμε ότι η φωνή των φοιτητών στα Όργανα θα τύχει της προσοχής μας;

Ό,τι κι αν φταίει, είναι κρίμα να υποχωρούμε από τη συμπράταξη που χτίσαμε πάνω σε σκληρούς αγώνες. Είναι λάθος να εγκαταλείπουμε το μέτωπο Φοιτητών/Διδασκόντων που τόση ιστορία έχει γράψει, παλεύοντας για ένα εκσυγχρονισμένο, δημοκρατικό Πανεπιστήμιο. Ακόμη κι αν εμείς οι καθηγητές κάποτε ξεφεύγουμε και χαόμαστε, ζητάμε τη δική σας κριτική και τη δική σας προτροπή.

Πλαισιώστε λοιπόν τα Όργανα, εκφράστε τις θέσεις σας, κοινοποιήστε τα αιτήματα, τις απόψεις και τις προτάσεις σας.

Δεν είναι απόμακρο το παρελθόν όπου φοιτητές και διδάσκοντες έδιναν ενωμένοι τις μάχες. Είναι πρόσφατες οι αναμνήσεις της συντονισμένης πάλης και των κατακτήσεων. Γιατί άραγε να χάνουμε την κοινή μας γλώσσα;

Είναι μήπως απαραίτητο να επικρατούν σκοτεινές εποχές για να μας ενώνουν;

Μη μου πείτε ότι το μίσρασμα της αποφασιστικής αρμοδιότητας είναι αυτό που ενδιαφέρει. Όλοι μας ξέρουμε ότι αν αυτός που παίρνει μια σωστή απόφαση επιτυγχάνει, ο σύμβουλος που τον οδήγησε σ'αυτήν, έχει επιτύχει δύο φορές.

N. Μαρκάτος